

Opties¹

Janneke van Bockel •

‘Jemig, kijk deze nou, dat is toch te belachelijk voor woorden. Hoe kan je zoiets doen?’, zegt mijn dochter terwijl ze een TikTokfilmpje aan haar zus laat zien waarin een vader de buggy laat weggrollen en het maar nét goed afloopt. ‘Die is echt de weg kwijt’, beaamt de jongste eensgezind. ‘Misschien had hij slecht geslapen omdat zijn kinderen aan het spoken waren, of had hij nachtdienst, maar moest zijn vrouw naar haar werk en hadden ze geen oppas en moest hij daarom meteen door, of hij was afgeleid door iets buiten beeld dat je niet kan zien, of verzin nog maar wat opties die het ook kunnen verklaren dan alleen maar “die is stom”’, corrigeer ik mijn kinderen in hun automatische aannames.

‘Daar heb je mama weer met haar opties’, lachen mijn kinderen. Laat ze maar lachen, later hebben ze plezier van dat meervoudig denken. In mijn werk als ouderbegeleider verbaas ik me aan de lopende band over wat ouders doen en zeggen. Door nieuwsgierig te zijn naar waarom ze denken er goed aan te doen om zo te handelen, leer ik elke dag bij. Want ik ben ervan overtuigd dat elke ouder het beste met hun kind voorheeft. Oók als ik het niet begrijp. Dan is het de kunst om als een detective op zoek te gaan naar de goede intenties. Pas als je die boven water hebt, kun je er samen zinvol over in gesprek gaan.

Ik herinner me hoe een tienermoeder die rond moest komen van een minimumuitkering, peperdure Nike-schoentjes kocht toen haar dreumes zijn eerste

¹ Dit is een bewerking van een column die eerder is geschreven voor de nieuwsbrief van Samenwerkingsverband Primair Onderwijs Utrecht.

• Janneke van Bockel schrijft, denkt, spreekt en dicht over psychologie van ouderschap. Met haar boeken *Ijskastmoeder*, *Uitlegmoeder* en *Uitvindboek voor ouders* slaat ze bruggen tussen ouders en (aankomende) professionals (en andersom).
Email: www.metamama.nl

stapjes zette. Het boodschappengeld voor die week was in één klap op. Hoe kan ze dat doen?! Hoe haalt ze het in haar hoofd zo onverantwoord met geld om te gaan?!, is de logische eerste impulsreactie. Door die oordelen eerst te parkeren en te vragen naar haar beweegredenen, werd duidelijk dat ze zelf als kind altijd afdankertjes had gekregen en daar veel mee gepest was. ‘Dát gaat mijn kind niet gebeuren’, had ze zich voorgenomen. Dus die eerste schoenen moesten góeie schoenen zijn. Daarna hadden we een mooi gesprek over prioriteiten en keuzes maken en hoe kwetsbaar je je als ouder kunt voelen, alleen al bij de gedachte dat je kind iets naars kan overkomen.

‘Die dure schoenen waren misschien ook wel een poging om mijn schuldgevoel af te kopen. Dat ik die kleine niet het leven kan geven wat ik hem toewens’, zei ze toen onverwachts. Een beregoeie mama dus. Nu hadden we een ingang om samen te kijken hoe ze haar kind, onder de gegeven omstandigheden, een zo goed mogelijk leven kon geven. En prompt stonden we naast, in plaats van tegenover elkaar.